DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA BUDOWNICTWA

WARSZAWA, 1 sierpnia 1950 **Nr 10** **Poz. 109 – 119**

TREŚĆ:

109

ZARZĄDZENIE MINISTRA BUDOWNICTWA

z dnia 30 czerwca 1950 r.

w sprawie stosowania nowych metod obliczania i wymiarowania konstrukcyj stalowych.

L. dz. D. IV-1/3317/50).

Z uwagi na konieczność pogłębienia oszczędności stali drogą wykorzystania najnowszych metod projektowania i wykonywania konstrukcyj stalowych, — zmieniając zarządzenie Ministra Odbudowy z dnia 4 marca 1946 r. w sprawie tymczasowego stosowania Polskich Norm (Dz. Urz. Min. Odb. Nr 5 poz. 80), w części dotyczącej stosowania normy PN/B-190 — „Konstrukcje stalowe. Obliczenia statyczne i projektowanie" — zarządzam, co następuje:

§ 1. Zamiast dotychczas stosowanych przepisów § 7 ust. 1 i 2 pkt. a normy PN/B-190, dotyczących wykonania przekrojów stalowych ściskanych osiowo, należy przy projektowaniu i wykonywaniu stalowych konstrukcyj budowlanych stosować przepisy 6. 2. 4 i 6. 2. 5 oraz tablicę 6—1 i 6—2 wyciągu z opracowanego przez Polski Komitet Normalizacyjny projektu zmiany tej normy, — zwanego w dalszym ciągu niniejszego zarządzenia „wyciągiem".

§ 2. Zamiast dotychczas stosowanych przepisów § 8 ust. 3 i 4 cytowanej normy, dotyczących dopuszczalnego zgięcia stalowych belek zginanych należy stosować przepis 6. 10. 8 wyciągu.

§ 3. Zalecam wymiarowanie elementów stalowych konstrukcyj budowlanych, według metody „nośności granicznej" określonej przepisem 5 wyciągu.

§ 4. Przy wykonywaniu stalowych konstrukcyj budowlanych, w których możliwe jest osiągnięcie oszczędności w zużyciu stali przez zastosowanie metod wymiarowania określonych w § 1, 2 i 3 niniejszego zarządzenia, zalecam przeprojektowanie poszczególnych elementów tych konstrukcyj w oparciu o przepisy zarządzenia Ministra Odbudowy z dnia 4 marca 1949 r. w sprawie stosowania konstrukcyj i elementów zamiennych w budownictwie (Dz. Urz. Min. Bud. Nr 4 poz. 20). Koszty przeprojektowań powinny być pokryte z części oszczędności przypadającej wykonawcy w myśl ust. 4 cytowanego zarządzenia.

§ 5. W związku z przepisem § 2 niniejszego zarządzenia uchylam przepis ust. 2 w rozdziale II zarządzenia Ministra Odbudowy z dnia 7 marca 1949 r. — o zmianie przepisów w sprawie projektowania i wykonywania konstrukcyj budowlanych (Dz. Urz. Min. Bud. Nr 4 poz. 21).

§ 6. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 31 lipca 1950 r.

za Kierownika Ministerstwa Budownictwa
St. Pietrusiewicz

110

ZARZĄDZENIE MINISTRA BUDOWNICTWA

z dnia 7 lipca 1950 r.

w sprawie przedsiębiorstw i zakładów „mniejszych" w rozumieniu przepisów o prawach i obowiązkach głównych (starszych) księgowych przedsiębiorstw i zakładów uspołecznionych.

(L. dz. D VII/5/4875/50)

Na podstawie § 1 ust. 2 zarządzenia Przewodniczącego Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 9 czerwca 1950 r. w sprawie wykonania uchwały Rady Ministrów z dnia 20 stycznia 1950 r. w sprawie praw i obowiązków głównych (starszych) księgowych przedsiębiorstw i zakładów uspołecznionych (Mon. Pol. Nr A-68, poz. 806) zarządza się co następuje:

1. Za przedsiębiorstwa i zakłady „mniejsze" w rozumieniu uchwały Rady Ministrów z dnia 20 stycznia 1950 r. w sprawie praw i obowiązków głównych (starszych) księgowych przedsiębiorstw i zakładów uspołecznionych (Mon. Pol. Nr A-26, poz. 280) oraz zarządzenia Przewodniczącego Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 9 czerwca 1950 r. w sprawie wykonania wymienionej uchwały Rady Ministrów (Mon. Pol. Nr A-68, poz. 806) uważa się:

a) Inspektoraty Nadzoru Budowlanego, przedsiębiorstwa państwowe wyodrębnione,
b) Budowlane Przedsiębiorstwa Powiatowe, przedsiębiorstwa państwowe wyodrębnione, z wyjątkiem przedsiębiorstw w miastach będących siedzibami Wojewódzkich Rad Narodowych,
c) Oddziały następujących państwowych przedsiębiorstw wyodrębnionych: Centralne Biuro Projektów Architektonicznych i Budowlanych, Państwowe Przedsiębiorstwo Miernicze, Państwowe Przedsiębiorstwo Geodezyjne i Państwowe Przedsiębiorstwo Fotogrametrii i Kartografii,

d) Zakłady terenowe państwowego przedsiębiorstwa wyodrębnionego „Zakłady Prefabrykacji" o rocznej produkcji, każdego z tych zakładów, nieprzekraczającej 600 milionów złotych.

2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 7 lipca 1950 r.

Za Kierownika Ministerstwa Budownictwa
St. Pietrusiewicz

W porozumieniu: Minister Finansów **K. Dąbrowski**

111

ZARZĄDZENIE MINISTRA BUDOWNICTWA

z dnia 10 lipca 1950 r.

w sprawie trybu oraz warunków zdawania i odbioru nowowznoszonych budynków mieszkalnych Zakładu Osiedli Robotniczych.

(L. dz. D. IV/2/3600/50)

1. W związku z koniecznością przyśpieszenia oddawania do użytku nowowybudowanych budynków mieszkalnych Zakładu Osiedli Robotniczych zarządzam stosowanie w roku 1950 załączonej Instrukcji, — niezależnie od późniejszego odbioru ostatecznego robót.

2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 15 lipca 1950 r.

3. Jednocześnie traci moc obowiązującą zarządzenie Ministra Budownictwa z dnia 20 lutego 1950 r. L. dz. D. IV. 2/861/50 w sprawie trybu oraz warunków zdawania i odbioru nowowznoszonych budynków mieszkalnych Zakładu Osiedli Robotniczych w Warszawie (Dz. Urz. Min. Bud. Nr 3 , poz. 24).

Za Kierownika Ministerstwa Budownictwa
St. Pietrusiewicz

Załącznik do zarządzenia Ministra Budownictwa z dnia 10 lipca 1950 r. L. dz. IV/2/ /3600/50.

INSTRUKCJA

o trybie oraz warunkach zdawania i odbioru nowowznoszonych budynków mieszkalnych Z.O.R. w 1950 r.

1. Przedsiębiorstwo prowadzące roboty zawiadamia pisemnie Dyrekcję Osiedli Robotniczych o terminie, w jakim budynek może być przekazany do użytkowania, a tym samym o terminie w jakim komisja odbiorcza D.O.R. może i powinna dokonać odbioru — niezależnie od poźniejszego odbioru ostatecznego robót.

2. W skład komisji odbiorczej, którą zwołuje D.O.R. wchodzą:

a) delegat Prezydium Powiatowej Rady Narodowej lub Prezydium Miejskiej Rady Narodowej miasta stanowiącego powiat miejski a w m. st. Warszawie i w m. Łodzi delegat Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie lub w Łodzi,
b) inspektor nadzoru budowlanego,
c) inspektor nadzoru instalacyjnego,
d) inspektor nadzoru elektrycznego,
e) przedstawiciel administracji osiedla,
f) przedstawiciel dyrekcji technicznej D.O.R.

Do udziału w pracach Komisji odbiorczej powinien być zaproszony również przedstawiciel powiatowej lub miejskiej organizacji partyjnej PZPR, jako reprezentant czynnika społecznego.

O terminie zwołania Komisji odbiorczej należy powiadomić miejscową delegaturę Kontroli Państwowej i finansujący Oddział Banku Inwestycyjnego. Ze strony przedsiębiorstwa wykonawczego przy odbiorze powinien być obecny kierownik robót lub upoważniony przedstawiciel przedsiębiorstwa.

3. Budynki muszą posiadać pełny stopień wykończenia zgodnie z opisem kosztorysu umownego aby mogły być zakwalifikowane przez komisję odbiorczą jako zdatne do użytku. Jednak w uzasadnionych przypadkach:

a) dopuszcza się prowizoryczne podłączenie instalacji wodociągowej do sieci zewnętrznej — do czasu ukończenia zewnętrznej sieci wodociągowej,
b) można odebrać wewnętrzną instalację gazową mimo braku połączenia jej z siecią zewnętrzną — jeżeli instalacja ta była objęta zamówieniem, a sieć zewnętrzna nie została ukończona.
c) można odebrać urządzenia sanitarne bez zmontowanych umywalek i wanien w łazienkach, lecz z gotowymi podejściami do nich.

4. Wyniki pracy komisji odbiorczej ujmuje się w formie protokółu, który podpisują wszystkie osoby biorące udział w komisji. Protokół ten do którego należy dołączyć zaświadczenie zbadania przewodów kominowych powinien zawierać stwierdzone usterki oraz braki. Komisja oznacza ostateczny termin, w jakim ma nastąpić wykonanie robót wykończeniowych zgodnie z zamówieniem i kosztorysem umownym.

Jeżeli komisja stwierdzi, iż istnieją usterki lub braki niepozwalające na zakwalifkowanie budynku lub jego części jako zdatnego do użytku zgodnie z ust. 3, wówczas po upływie wyznaczonego przez siebie terminu, komisja powinna zebrać się powtórnie, celem stwierdzenia, że usterki te i braki zostały usunięte, a tym samym budynek może być przejęty w użytkowanie.

5. Z chwilą gdy Komisja dokona odbioru, przedsiębiorstwo wręcza przedstawicielowi administracji osiedla (domu) klucze od mieszkań w odebranym budynku i od tej chwili odpowiedzialność za uszkodzenia wnętrz mieszkań lub zaginięcie jakichkolwiek przedmiotów, stanowiących część instalacji lub okuć, ponosi administracja osiedla.

112

ZARZĄDZENIE MINISTRA BUDOWNICTWA

z dnia 20 lipca 1950 r.

w sprawie wykonywania instalacji dla radiofonii przewodowej w budynkach wznoszonych, przebudowywanych i odbudowywanych przez Zakład Osiedli Robotniczych.

1. W celu ułatwienia jak najszerszego rozwoju radiofonii przewodowej zarządzam przystosowanie budynków wznoszonych, przebudowywanych i odbudowywanych przez Zakład Osiedli Robotniczych — do potrzeb radiofonii przewodowej według załączonej instrukcji.

2. Zarządzenie niniejsze stosuje się do:

a) budynków, których budowa została rozpoczęta po dniu 1 lipca 1950 r. oraz
b) budynków, których budowa została rozpoczęta przed dniem 1 lipca 1950 r., jeżeli w budynkach tych nie zostały rozpoczęte roboty wykończeniowe.

3. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1950 r.

Kierownik Ministerstwa Budownictwa **R. Piotrowski**

Załącznik do zarządzenia Min. Budownictwa z 20.VII.1950 r.

INSTRUKCJA

dla Zakładu Osiedli Robotniczych w sprawie wykonania domowych instalacji dla radiofonii przewodowej przy systemie jednoprogramowym.

1. Postanowienia ogólne.

1. 1. Nowowznoszone, przebudowywane lub odbudowywane przez ZOR budynki o ogniotrwałej kontrukcji ścian i sufitów zarówno w osiedlach miejskich jak i wiejskich należy przystosować do potrzeb radiofonii przewodowej przez zainstalowanie w tych budynkach odpowiednich urządzeń.

1. 2. Urządzenia, o których mowa w 1. 1. mają obejmować:

a) połączenie z radiofoniczną rozdzielczą siecią zewnętrzną (przyłącze),
b) sieć radiofoniczną wewnętrzną w budynku, zawierającą piony i połączenia między pionami, odgałęzienia pionów i indywidualne instalacje głośnikowe.

1. 3. Instalację radiofoniczną należy zaprojektować i wykonać w taki sposób, aby przy równoległym prowadzeniu linii radiofonicznych, teletechnicznych i energetycznych rury i przewody radiofoniczne przebiegały w odległości co najmniej 50 cm od rur i przewodów teletechnicznych i elektroenergetycznych; przy skrzyżowaniach rury linii radiofonicznych nie mogą się stykać z innymi rurami i ciągami przewodów.

2. Przyłącza.

2. 1. Pod mianem przyłącza rozumie się układ przewodów wraz z rurami, wspornikami, zabezpieczeniami itp. łączący sieć zewnętrzną z przewodami głównymi (pionami) sieci wewnętrznej.

2. 2. Wykonanie przyłącza zależne jest od systemu wykonania sieci radiofonicznej, do której dana instalacja ma być przyłączona, rozróżnia się sieci podziemne (kablowe) i napowietrzne.

2. 3. Przyłącze do podziemnej sieci kablowej zawiera odgałęzienie od kabla sieci zewnętrznej, zakończone głowicą w piwnicy budynku radiofonizowanego. Instalacje tego typu mogą być wprowadzone w m. st. Warszawie i w innych większych miastach po uprzednim uzgodnieniu zakresu ich stosowania między Dyrekcją Radiofonii Przewodowej, a Centralnym Biurem Projektów i Studiów ZOR.

2. 4. Przyłącze do sieci napowietrznej zależy od sposobu jej prowadzenia. Rozróżnia się:
a) sieć zewnętrzną prowadzoną na słupach,
b) sieć zewnętrzną prowadzoną na stojakach lub masztach ustawionych na budynkach.

2. 5. 1. Przyłącze osiedla do linii zewnętrznej, doprowadzonej na słupach powinno być wykonane od izolatorów na słupie linii zewnętrznej do izolatorów na hakach wmurowanych w ścianę jednego z dogodnie położonych bloków osiedla. Dalszy ciąg tego rodzaju przyłącza wykonuje się zależnie od miejsca, w którym przewody przyłącza przechodzą przez ścianę zewnętrzną do wnętrza budynku.

2. 5. 2. Jeżeli przejście przez ścianę zewnętrzną następuje bezpośrednio przy hakach zewnętrznych, dalszy ciąg przyłącza składa się z przewodów DGa o Ø 1 mm², przyłączonych w sposób przepisany przez Państwowe Przedsiębiorstwo Radiofonizacji Kraju (PPRK) do przewodów sieci zewnętrznej, zamocowanych na izolatorach, wkręconych na haki. Przewody DGa przechodzą następnie przez ścianę zewnętrzną w rurze izolacyjnej żelaznej obołowionej o Ø 13,5 mm, założonej ze spadkiem na zewnątrz i zakończonej przy hakach półfajką.

2. 5. 3. Jeżeli przejście przez ścianę wchodzi bezpośrednio do klatki schodowej lub na strych w budynku nie nastręczającym obaw co do przenikania wilgoci do rur, rurę przepustową przyłącza należy zakończyć wewnątrz budynku puszką odgałężną o Ø 78 mm; w puszce tej przewody przyłącza (DGa 2×1 mm²) łączą się z przewodami pionów (DGa 2×1mm²) prowadzonymi dalej w budynku w rurach izolacyjnych żelaznych obołowionych o Ø 13,5 mm, na strychu na tynku, a na klatce schodowej pod tynkiem.

2. 5. 4. Jeżeli przejście przez ścianę przy hakach izolatorowych wychodzi na wilgotny strych budynku, rurę przepustową należy zakończyć wewnątrz budynku tulejką porcelanową, a w pobliżu na strychu należy umieścić puszkę hermetyczną z wylotami dławikowymi; do puszki tej wprowadza się odpowiednio zaprawione przewody DGa (przychodzące od połączenia z siecią zewnętrzną) i wyprowadza się z niej przewód Pa (2×1 mm²) lub równorzędny, prowadzony dalej po strychu aż do hermetycznej puszki końcowej przyłącza na klatce schodowej, gdzie przewód ten łączy się z przewodami pionów (Dg 1 mm²), prowadzonych dalej w rurach izolacyjnych żelaznych obołowionych pod tynkiem.

Połączenie rury izolacyjnej żelaznej obołowionej z puszką hermetyczną wykonuje się przez wprowadzenie rury do puszki przez wylot bez dławika, lecz z uszczelnieniem taśmą i masą izolacyjną.

2. 5. 5. Jeżeli przejście przez ścianę zewnętrzną nie może nastąpić bezpośrednio przy hakach izolatorowych, a ma być wykonane w pewnej odległości od tych haków — do przewodów sieciowych dołącza się w sposób przepisany przez PPRK przewody DGa 1 mm²; przewody te po zejściu z haków wprowadza się do puszki hermetycznej z wylotami dławikowymi, zmontowanej na ścianie zewnętrznej. W puszce tej przewody DGa łączą się z przewodem Pa (2×1 mm²) lub równorzędnym, który po wyjściu z puszki prowadzony jest po ścianie zewnętrznej budynku aż do przepustu przez ścianę, wykonanego rurą izolacyjną żelazną obołowioną, o Ø 16 mm, zakończoną na zewnątrz budynku półfajką, a wewnątrz tulejką. Przewody Pa (2×1 mm²) po wyjściu z rury przepustowej prowadzi się po strychu do połączenia z pionami jak w 2. 5. 4.

2. 5. 6. Jeżeli rura przepustowa (2. 5. 5.) wychodzi na klatkę schodową, puszkę hermetyczną przyłącza, kończącą ciąg przewodów Pa, a rozpoczynającą ciąg przewodów DG i rur dla pionów, umieszcza się przy wylocie rury przepustowej.

2. 5. 7. Z bloku przyłączonego do sieci zewnętrznej wg 2. 5. 1. — 2. 5. 6. dołączenie następnych bloków osiedla można wykonać przez rozprowadzenie linii na masztach i stojakach do poszczególnych budynków osiedla.

2. 6. 1. Przyłącze całego osiedla do linii zewnętrznej, prowadzonej na stojakach na budynkach poza osiedlem, należy wykonać bezpośrednio przewodami napowietrznymi ze stojaka linii zewnętrznej na najbliższy maszt antenowy osiedla.

2. 6. 2. Największa dopuszczalna rozpiętość przewodów stalowych zawieszonych między masztami a stojakami lub między słupami linii zewnętrznej a hakami wmurowanymi w ścianę — wynosi 60 m.; rozpiętości większych stosować nie należy, a przy większych odległościach między punktami zamocowania przewodów powinno się zastosować dodatkowe wsporniki, stojaki itp.

2. 6. 3. Maszty antenowe, do których doprowadza się odgałęzienia sieci zewnętrznej, oraz maszty, na których tę sieć rozprowadza się do poszczególnych bloków, powinny posiadać zmontowaną na wysokości zamocowania odciągów poprzeczkę jednoparową, zaopatrzoną w 2 izolatorowe trzony o Ø 16 mm, rozstawione w odległości 30 cm od siebie. Pod poprzeczką masztu powinny być przewiercone dwa otwory zaopatrzone w półfajki o Ø 11 mm, a przy podstawie masztu (na stojaku) trzeci otwór z półfajką o Ø 13,5 mm dla przeciągnięcia przewodów przyłącza.

2. 6. 4. Od przewodów zewnętrznych doprowadzonych od izolatorów na poprzeczce masztu (2. 6. 3.) przyłącze prowadzi się przewodami DGa 1 mm² przez górną półfajkę do otworu wylotowego na strychu i dalej do puszki hermetycznej, umieszczonej w pobliżu otworu wylotowego masztu. W puszce tej przewody DGa łączą się z przewodami Pa (2×1 mm²) prowadzonymi dalej po strychu do połączenia z przewodami pionów jak w 2. 5. 4.

2. 6. 5. O ile otwór wylotowy masztu antenowego znajduje się bezpośrednio w klatce schodowej lub na strychu nie nastręczającym obaw co do przenikania wilgoci do rur — przewody DGa po wyjściu z masztu mogą być wprowadzone wprost do końcowej puszki odgałężnej przyłącza o Ø 78 mm, umieszczonej w pobliżu wylotu masztu; w puszce tej przewody DGa łączą się z przewodami pionów DG 1 mm², prowadzonymi dalej w rurze izolacyjnej żelaznej obołowionej o Ø 13,5 mm, zainstalowanej na strychu na tynku, a na klatce schodowej pod tynkiem.

3. Pion na klatce schodowej i połączenia pionów.

3. 1. Pod mianem pionu rozumie się układ głównych przewodów rur itp. przechodzących przez wszystkie kondygnacje budynku (z reguły w klatce schodowej) i łączących przyłącze z obwodami rozdzielczymi instalacji radiofonicznej w budynku.

3. 2. Pion należy wykonać w rurze izolacyjnej żelaznej obołowionej Ø 13,5 mm pod tynkiem; łączy on ze sobą puszki odgałężne umieszczone na wszystkich kondygnacjach klatki schodowej od parteru do najwyższego piętra. Część składową pionu stanowią również pionowe i poziome ciągi rur i przewodów, łączące piony właściwe z przyłączem. Połączenie pionu z przyłączem wykonuje się zależnie od rodzaju przyłącza.

3. 3. W przypadku zastosowania przyłącza od kabla podziemnego — od głowicy kablowej w piwnicy (2. 3.) do puszki odgałężnej na parterze prowadzi się rurę izolacyjną żelazną obołowioną pionu o Ø 13,5 mm, z przewodami DGa (2×1 mm²), połączonymi bezpośrednio z kablem w mufie kablowej; w piwnicy rurę prowadzi się na tynku, w klatce schodowej pod tynkiem; w piwnicach wybitnie zawilgoconych instalację tę, aż do klatki schodowej należy wykonać przewodami Pa (2×1 mm²).

3. 4. W przypadku zastosowania przyłącza do izolatorów na hakach wmurowanych w ścianę (2. 5. 1.) połączenie pionu z rurami i przewodami przyłącza wy-

konuje się wg. 2. 5. 3. — 2. 5. 5. zależnie od sposobu wprowadzenia przyłącza do budynku.

3. 5. W przypadku zastosowania przyłącza do izolatorów na maszcie antenowym (2.6.1., 2. 6. 2. i 2. 6. 3.) połączenie pionu z rurami i przewodami przyłącza wykonuje się wg. 2. 6. 4. lub 2. 6. 5., zależnie od sposobu wprowadzenia przyłącza do budynku.

3. 6. Dla zainstalowania odprowadzeń na każdej kondygnacji umieszcza się w pionie pod tynkiem puszki odgałęźne, a mianowicie przy odgałęzieniach pionu (4) puszkę okrągłą o Ø 78 mm, a przy instalacjach indywidualnych z klatki schodowej (5) puszkę kwadratową 130×130 mm.

3. 7. W przypadku radiofonizowania budynku o kilku klatkach schodowych — na każdej z nich wykonuje się oddzielny pion; jeden z tych pionów tzw. pion główny łączy się z linią zewnętrzną za pomocą przyłącza, a pozostałe piony łączy się z pionem głównym.

3. 8. Dla połączenia pionów między sobą układa się przez strych na tynku poziomą rurę izolacyjną żelazną obołowioną o Ø 13,5 mm z odprowadzeniami do puszek odgałęźnych każdego pionu na najwyższym piętrze; przy każdym odprowadzeniu umieszcza się na rurze poziomej puszkę odgałęźną o Ø 78 mm. Na strychach niepewnych pod względem zabezpieczenia od opadów atmosferycznych instalację tę należy wykonać przewodem Pa lub równorzędnym z puszkami hermetycznymi.

3. 9. W przypadku niemożności poprowadzenia rury poziomej przez strych, połączenie pionu wykonuje się przewodami DGa 1 mm² w rurze izolacyjnej żelaznej obołowionej o Ø 13,5 mm, ułożonej na tynku przez piwnicę, z odprowadzeniami do puszek odgałęźnych każdego pionu na parterze; przy każdym odprowadzeniu umieszcza się na rurze poziomej puszkę odgałęźną o Ø 78 mm. W przypadku wybitnego zawilgocenia piwnicy instalację tę wykonuje się przewodem Pa (2×1 mm²) lub równorzędnym z puszkami hermetycznymi.

4. Odgałęzienia pionu.

4. 1. W budynkach typu korytarzowego lub galeriowego należy wykonać odgałęzienia pionu do mieszkań przy pomocy rury izolacyjnej żelaznej obołowionej o Ø 13,5 mm, ułożonej pod tynkiem przez wszystkie sąsiadujące mieszkania lub przez korytarz.

4. 2. Odgałęzienie pionu rozpoczyna się w puszce okrągłej na pionie i jest zaopatrzone w puszki odgałęźne o Ø 78 mm zainstalowane pod tynkiem w każdym mieszkaniu lub na korytarzu przy wejściu do każdego mieszkania.

5. Instalacje indywidualne do mieszkań.

5. 1. Instalację indywidualną z pionu lub odgałęzienia pionu do mieszkań wykonuje się przy pomocy rury izolacyjnej żelaznej obołowionej o Ø 11 mm ułożonej pod tynkiem.

5. 2. Instalacja indywidualna rozpoczyna się w puszce kwadratowej na pionie lub w puszce odgałęźnej o Ø 78 mm na odgałęzieniu pionu, a kończy się puszką końcową o Ø 55 mm, zainstalowaną pod tynkiem na wysokości innych gniazd wtyczkowych w dogodnym miejscu w mieszkaniu, najlepiej na ścianie działowej między pokojami.

6. Przewody.

6. 1. Dla wykonania połączeń napowietrznych przy rozpiętości do 35 m stosuje się przewód stalowy o Ø 2 mm, a przy rozpiętości powyżej 35 m do 60 m przewód stalowy o Ø 3 mm; rozpiętości większych od 60 m nie należy stosować (2. 6. 2.).

6. 2. Dla wykonania pionów (3. 2.), połączenia pionu z przewodami w puszce przyłącza (2. 5. 3., 2. 5. 4., 2. 5. 5., 3. 4. i 3. 5.), połączenia pionów między sobą przez strych (3. 8.) oraz dla odgałęzień pionu należy zaciągnąć do rur 2 przewody stalowe lub miedziane typu DG 1 mm.

6. 3. Dla wykonania przyłączy wg 2. 5. 2. — 2. 5. 5. oraz 2. 6. 4. i 2. 6. 5., dla wykonania połączeń pionów przez piwnice (3. 9.) oraz dla wykonania odcinków pionów w piwnicy (3. 3.), stosuje się przewód DGa 1 mm².

6. 4. Dla wykonania przyłączy prowadzonych w znacznej części przez wilgotny strych (2. 5. 4. i 2. 6. 4.) lub po ścianie zewnętrznej (2. 5. 5.) oraz dla instalacji odcinków pionów (3. 3.) i ich połączeń w wybitnie wilgotnych piwnicach (3. 9.) stosuje się przewód Pa (2×1 mm²) lub równorzędny.

6. 5. Dla wykonania instalacji indywidualnych do mieszkań (5. 1. i 5. 2.) należy wciągnąć do rur 2 przewody stalowe lub miedziane typu DS 0.5 mm².

6. 6. W każdej puszce odgałęźnej na pionie i odgałęzieniach pionu oraz w każdej puszce końcowej należy pozostawić odcinki około 15 cm każdego przewodu dla wykonania połączeń.

7. Rozgałęzienia i zabezpieczenia w puszkach.

7. 1. W puszce kwadratowej na pionie należy umieścić 2 pudełka bakielitowe dwuparowe typu PPRK plombowane, przystosowane do włączenia ograniczników dla instalacji indywidualnych.

7. 2. W puszkach okrągłych na pionie oraz w rurze poziomej na strychu i w piwnicy należy umocować gniazda odgałęźne porcelanowe dwubiegunowe dla odgałęzień pionu lub dla połączenia pionów między sobą bez użycia ograniczników.

7. 3. W puszce okrągłej w odgałęzieniu pionu należy umocować gniazdo odgałęźne czterobiegunowe do włączenia dwóch ograniczników dla instalacji indywidualnej.

7. 4. Wszystkie puszki odgałęźne okrągłe wymienione wyżej i ewentualne puszki przelotowe na klatce schodowej, strychu i w piwnicy należy przystosować do plombowania.

8. Zakończenie linii w mieszkaniu.

8. 1. W puszce końcowej o Ø 55 mm w mieszkaniu należy zainstalować gniazdo wtyczkowe podtynkowe typu radiowego o odstępie sworzni wtyczki 15 mm.

8. 2. Do czasu wprowadzenia gniazda podtynkowego dopuszcza się stosowanie gniazda natynkowego typu dotychczasowego P.P.R.K., zmontowanego na krążku drewnianym osadzonym w puszce.

9. Postanowienia dotyczące trybu wykonania robót.

9. 1. Kierownictwo budowy osiedla powinno z własnych materiałów i własnymi siłami zmontować poprzeczki i półfajki na masztach, w razie potrzeby ustawić dodatkowe stojaki i maszty, ułożyć rury izolacyjne, osadzić puszki z gniazdami rozgałęźnymi, zaciągnąć przewody DS, DG, DGa i Pa (oprócz przewodów DGa i Pa w samym przyłączu) — i wykonaną instalację zgłosić kierownictwu miejscowego radiowęzła.

9. 2. Kierownictwo miejscowego radiowęzła powinno przy udziale techników Dyrekcji Okręgowej P.P.R.K. przyjąć technicznie wykonane przez kierownictwo budowy osiedla prace, a następnie wykonać przyłączenie osiedla i poszczególnych bloków, w tym w miarę potrzeby — wmurować haki w ścianę, nakręcić izolatory, wykonać przepusty, zainstalować przewody przyłączeniowe DGa i Pa, założyć gniazda wtyczkowe, umocować pudełka bakielitowe, połączyć przewody i uruchomić instalację.

10. Postanowienia specjalne dla m. st. Warszawy.

W przewidywaniu wprowadzenia w planie 6-cio letnim systemu dwuprogramowego należy stosować w m. st. Warszawie zamiast rury Ø 13,5 mm — rurę o Ø 16 mm., a zamiast rury o Ø 11 mm — rurę o Ø 13,5 mm we wszystkich w/w pozycjach niniejszej instrukcji.

113

ZARZĄDZENIE MINISTRA BUDOWNICTWA

z dnia 20 lipca 1950 r.

w sprawie obowiązku inwentaryzowania instalacji podziemnych na terenach z zabudową zniszczoną.

(L. dz. II/1/2199/50)

W celu umożliwienia wykorzystania istniejących urządzeń i przewodów podziemnych na terenach uzbrojonych z zabudową zniszczoną przeznaczonych do ponownej zabudowy, zarządzam się co następuje:

§ 1.

Przedsiębiorstwa prowadzące rozbiórkę budynków dla uzyskania cegły, lub przygotowania terenu pod zabudowę obowiązane są zabezpieczyć od uszkodzenia na powierzonym sobie terenie wszelkie podziemne urządzenia instalacyjne i przewody w sposób, umożliwiający poźniejsze ich odnalezienie i wykorzystanie.

§ 2.

Przedsiębiorstwa wymienione w § 1 sporządzają dokumentację inwentaryzacyjną, która winna obejmować:

a) plan orientacyjny,
b) plan sytuacyjny w skali 1:500,
c) rzut piwnic, lub fundamentów przeznaczonych do rozbiórki budynków w skali 1:100 lub 1:200,
d) przekroje (w miarę możności i potrzeby), z ewentualnym wskazaniem poziomu wód podskórnych lub gruntowych,
e) notatkę techniczną.

§ 3.

1. Plan sytuacyjny winien zawierać:

a) kontury budynków przeznaczonych do rozbiórki, oraz ewent. budynków projektowanych,
b) niweletę terenu, nawiązaną możliwie do istniejących stałych punktów wykościowych (reperów),
c) oznaczenie istniejących studzienek kanalizacyjnych i wodomierzowych z podaniem średnicy i kierunku połączenia wodociągowego, hydrantów i zaworów podziemnych, deszczówek skanalizowanych, ścieków podwórzowych, wlotów gazociągów do budynku z podaniem średnicy, lokalnych oczyszczalni ścieków, transformatorni, głównych połączeń elektrycznych (mufy), kanałów zewnętrznych i ciepłowni centralnego ogrzewania, oraz wszelkich innych urządzeń, które mogą być wykorzystane przy zamierzonej odbudowie lub rozbudowie,
d) dokładne wymiary, określające usytuowanie budynków w stosunku do ulic i sieci ulicznej.

2. Na rzutach piwnic lub fundamentów należy uwidocznić urządzenia instalacyjne oraz punkty połączeń z siecią podziemną (piony kanalizacyjne, deszczowe i wodociągowe), podając ich średnicę.

3. Na przekrojach należy uwidocznić schemat urządzeń i przewodów, zagłębienie, średnice lub wymiary, określając ich wielkość.

4. Notatka techniczna określa charakter budynków istniejących i ewent. projektowanych i ich wysokość (ilość kondygnacji), oraz podaje inne szczegóły nie uwidocznione na rysunkach, a niezbędne do projektowania przyszłych inwestycji.

§ 4.

1. Przedsiębiorstwo obowiązane jest rozpocząć prace inwentaryzacyjne niezwłocznie po odgruzowaniu terenu i przed rozpoczęciem rozbiórki.

2. Dokumentację inwentaryzacyjną, sporządzoną w trzech egzemplarzach podpisuje wyznaczony przez Przedsiębiorstwo Kierownik Robót i akceptuje Inspekor Nadzoru.

3. Inspektor Nadzoru przesyła niezwłocznie drogą służbową jeden egzemplarz podpisanej i akceptowanej dokumentacji inwentaryzacyjnej właściwej władzy administracyjno-budowlanej do wiadomości, oraz drugi egzemplarz inwestorowi albo wskazanej przez niego Pracowni Biur Projektowych do wykorzystania. Trzeci egzemplarz wklejony zostaje do Dziennika Budowy.

4. W wypadku odgruzowywania terenu nieprzydzielonego do zabudowy żadnemu inwestorowi, dokumentację inwentaryzacyjną należy przesłać właściwej władzy administracyjno-budowlanej.

§ 5.

Projektanci odnośnych specjalności obowiązani są wykorzystać w miarę możności przede wszystkim istniejące urządzenia, umieszczając w każdym wypadku odnośną wzmiankę w załączonych do projektów podstawowych notatkach technicznych.

§ 6.

1. Wynagrodzenie za opracowanie dokumentacji inwentaryzacyjnej obliczane będzie w/g norm, ustalonych dla Państwowych Biur Projektowych.

2. Koszt sporządzania dokumentacji inwentaryzacyjnej stanowi składową część ogólnego kosztu dokumentacji technicznej danej inwestycji.

3. W wypadkach robót rozbiórkowych dla uzyskania materiałów na terenach nieprzydzielonych do zabudowy, koszt sporządzenia dokumentacji inwentaryzacyjnej powinien być wliczony do kosztów rozbiórki.

§ 7.

Na wniosek Inspektora Nadzoru, uzgodniony z właściwymi władzami administracyjno-budowlanymi inwestor może uznać niecelowość sporządzenia dokumentacji inwentaryzacyjnej lub zlecić jej wykonanie w granicach istotnej konieczności. Odnośna decyzja winna być szczegółowo i rzeczowo uzasadniona i podana w pełnym brzmieniu do wiadomości Biura Projektów.

§ 8.

Obowiązek Przedsiębiorstwa do sporządzania dokumentacji inwentaryzacyjnej odnosi się jedynie do urządzeń, znajdujących się w granicach posesji i nie obejmuje kanałów, przewodów i innych urządzeń o charakterze publicznym.

§ 9.

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 20 lipca 1950 r.

w/z Kierownika Ministerstwa Budownictwa **J. Żakowski**

114

ZARZĄDZENIE MINISTRA BUDOWNICTWA

z dnia 14 lipca 1950 r.

(L. dz. D.III/4/5954/50)

Ministerstwo Budownictwa skreśla z wykazu I Spółdzielni, którym mogą być udzielane zamówienia na równi z przedsiębiorstwami państwowymi (Dz. Urz. Min. Bud. Nr 12 (6) z 30 sierpnia 1949 r.) następujące Spółdzielnie, które zmieniły swój zakres działania, względnie zostały zlikwidowane:

L. p. 164 Spółdzielnia Malarzy i Lakierników „Błysk“ w Gliwicach, Krupnicza 14.

L. p. 172 „Spółdzielcze Przedsiębiorstwo Budowlane Pracy i Użytkowników“, z odp. udz. Tarnów, ul. Sobieskiego nr 2.

Za Kierownika Ministerstwa Budownictwa

St. Pietrusiewicz

115

OKÓLNIK Nr 36

z dnia 6 lipca 1950 r.

w sprawie ustalania podziału na nadawcę i odbiorcę obowiązujących kolejowych opłat i kosztów oraz w sprawie odpowiedzialności za szkody wynikłe w czasie trwania transportu kolejowego.

(L. dz. V/1/7474/50)

Ministerstwo Budownictwa przesyła do stosowania:

1) Pismo okólne Nr 1 Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Dep. Cen, Kosztów i Rozliczeń z dnia 23. XII. 1949 r. Znak CE-1-C-04/1 w sprawie:

A. ustalenia podziału na nadawcę i odbiorcę obowiązujących kolejowych opłat i kosztów przy sprzedaży dokonywanej przez przedsiębiorstwa państwowe, państwowo-spółdzielcze franco stacja odbiorcza,
B. odpowiedzialności za szkody wynikłe w czasie trwania transportu kolejowego przy dostawach franco stacja odbiorcza.

2) Pismo Okólne Nr 7 Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Dep. Cen, Kosztów i Rozliczeń z dnia 30 maja 1950 r. Znak CE-1-C-04-2.

Za Dyrektora Departamentu **E. Michalak**

Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego
Departament Cen, Kosztów i Rozliczeń
CE-1-C-04/1

Warszawa, dnia 23 grudnia 1949 r.

PISMO OKÓLNE Nr 1

w sprawie: A. ustalenia podziału na nadawcę i odbiorcę obowiązujących kolejowych opłat i kosztów przy sprzedaży dokonywanej przez przedsiębiorstwa państwowe, państwowo-spółdzielcze franco stacja odbiorcza.
B. odpowiedzialności za szkody wynikłe w czasie trwania transportu kolejowego przy dostawach franco stacja odbiorcza.

A. Poszczególne przdsiębiorstwa państwowe przy dostawach franco stacja odbiorcza, jak o tym świadczą liczne reklamacje niejednokrotnie opłacają koszty związane z transportem kolejowym nie w pełnym zakresie, przerzucając opłacenie części kosztów na odbiorcę. Reklamacje odbiorców również nie zawsze są w pełni uzasadnione. W związku z powyższym Departament Cen, Kosztów i Rozliczeń ustala:

I. Do kosztów obciążających nadawcę zalicza się:

1. Przewoźne.
2. Opłaty za podstawienie wagonów na st. nadania (na życzenie nadawcy):
   a) na bocznicę,
   b) do placów składowych,
   c) przestawienie lub obrócenie wagonu na obrotnicy.
3. Koszty druków, opłaty za ostemplowanie listów przewozowych nakładu nadawcy.
4. Opłaty skarbowe i rejestracyjne.
5. Opłaty za ważenie i liczenie na stacji nadania (na życzenie nadawcy).
6. Opłaty za czynności ładunkowe i użycie dźwigów (żórawi) na st. nadania.
7. Opłaty na przetrzymywanie wagonów (postojowe na st. nadania).
8. Opłaty na zajęcie torów na st. nadania w wypadku użycia wagonów lub cystern nie będących własnością PKP.
9. Zwrot wydatków wyłożonych przez PKP za nadawcę (oraz opłaty prowizyjnej) jak np. zwrot kosztu poprawienia opakowania.
10) Opłaty i koszty zawiadomienia nadawcy o wydaniu przesyłki odbiorcy (na życzenie nadawcy).
11. Opłaty za uwierzytelnienie przez PKP odpisów dokumentów dołączonych do listu przewozowego (na życzenie nadawcy).
12. Opłaty za wynajem opon i przyborów do ładowania i dla zabezpieczenia ładunków przez PKP.
13. Opłata za ochronę przesyłek przez PKP.
14. Opłaty za przewóz w skrzyniach ładunkowych (kontenerach) PKP.
15. Opłata za deklarację wartości dostawy (na życzenie nadawcy).
16) Koszty przewozu konwojenta.

II. Do kosztów obciążających odbiorcę zalicza się:

1. Opłaty za podstawienie wagonów na st. odbioru (na życzenie odbiorcy):
   a) na bocznicę.
   b) do placów składowych,
   c) przestawienia lub obrócenia wagonu na obrotnicy.
2. Opłaty za sprawdzenie wagi lub ilości sztuk przez PKP na stacji odbioru na życzenie odbiorcy.
3. Opłaty za czynności wyładunkowe i użycia dźwigów (żórawi) na st. odbioru.
4. Opłaty za przechowanie przesyłek (składowo) na st. odbioru.
5. Opłaty za przetrzymywanie wagonów (postojowe) na st. odbioru.
6. Opłaty za zajęcie torów stacyjnych na st. odbioru w wypadku użycia wagonów i cystern nie będących własnością PKP.
7. Zwrot wydatków wyłożonych przez PKP za odbiorcę (oraz opłaty prowizyjne) jak np. zwrot kosztów wyładowania przesyłki w wypadku niezgłoszenia się odbiorcy.
8. Opłaty i koszty za zawiadomienie odbiorcy o przybyciu przesyłki.
9. Opłaty za czyszczenie, mycie i odkażanie wagonów oraz za założenie części składowych wagonów w wypadkach przewidzianych przepisami taryfy PKP.
10. Opłaty za poświadczenia prób przez PKP.
11. Koszty i opłaty za sprawdzenie na życzenie odbiorcy przez PKP zgodności zawartości lub opakowania przesyłki ze wskazaniami w liście przewozowym.
12. Opłaty za przetrzymywanie opon przez odbiorcę.

B. Przedsiębiorstwa państwowe i państwowo-spółdzielcze ponoszą przy sprzedaży franco stacja odbiorcza odpowiedzialność za szkody wynikłe w czasie trwania transportu kolejowego z reguły do wysokości odszkodowań przewidzianych w regulaminie przewozów PKP.

Przedsiębiorstwa, które mają przewidziane w zatwierdzonych planach finansowych kwoty na koszty ubezpieczenia towarów w czasie transportu kolejowego, winny uwzględniać w swoich warunkach sprzedaży odpowiedzialność w szerszym zakresie — w granicach przewidzianych umowami ubezpieczeniowymi.

Ścisłe przestrzeganie powyższego obowiązuje od dnia 1 stycznia 1950 r.

Dyrektor Deparamentu: **Z. Augustowski**

Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego
Departament Kosztów i Polityki Cen

PISMO OKÓLNE

Nr 7 z dn. 30 maja 1950 r.

Pismom okólnym Nr 1 z dnia 23.XII. 1949 r. znak CE-1-C-04-1, Departament Cen, Kosztów i Rozliczeń PKPG ustalił podział opłat i kosztów kolejowych między dostawcą (nadawcą) i odbiorcą przy dostawach franco stacja odbiorcza.

Wobec niejednokrotnych zapytań zaistniała potrzeba dodatkowego ustalenia, które z pośród opłat i kosztów kolejowych przypadających na nadawcę, ponosić winno przedsiębiorstwo przemysłowo zbywające swe wyroby franco-wagon st. załadowania, a które centrala. W związku z tym Departament Kosztów i Polityki Cen ustala:

1. Przedsiębiorstwa przemysłowe zbywające swe wyroby franco wagon st. załadowania winny ponosić opłaty i koszty kolejowe wyszczególnione w części A-I w pkt. 2, 6, 7, 8, 9, 12 wspomnianego na wstępie pisma okólnego.
2. Pozostałe opłaty i koszty kolejowe wyszczególnione w części A-I tj. pkt. 1, 3, 4, 5, 10, 11, 13, 14, 15, 16 w/w pisma okólnego ponosi centrala handlowa.

Ścisłe przestrzeganie powyższego obowiązuje od dnia 1 czerwca 1950 r.

Dyrektor Departamentu: **Z. Augustowski**

116

OKÓLNIK Nr 39

z dnia 27 lipca 1950 r.

w sprawie sprawdzania obliczeń statycznych przy zatwierdzaniu projektów budowlanych.

(L. dz. B. A. 2/4721/50).

W uzupełnieniu okólnika Nr 3 z dnia 13 lutego 1950 r. (Dz. Urz. Min. Bud. Nr 3, poz. 25) zarządzam, co następuje:

W punkcie 1 dodaje się pod literą d) — „Biuro Projektów i Studiów Budownictwa Specjalnego".

Kierownik Ministerstwa Budownictwa **R. Piotrowski**

117

PISMO OKÓLNE.

z dnia 12 lipca 1950 r.

W sprawie terminowego składania rachunków ostatecznych oraz usuwania usterek (L. dz. IV/2/4231/50).

Inwestorzy skarżą się, że przedsiębiorstwa uspołecznione nie składają w terminie rachunków ostatecznych za wykonane roboty oraz nie usuwają w terminie usterek

stwierdzonych przy odbiorze robót względnie powstałych w okresie gwarancyjnym.

W związku z tym Ministerstwo przypomina Obywatelom Dyrektorom przedsiębiorstw uspołecznionych o obowiązkach jakie ciążą na nich i podległym im personelu w tym zakresie, a mianowicie:

Rachunek ostateczny.

W myśl przepisu pkt. 25 instrukcji Tymczasowej Nr 3K (Dz. Urz. Min. Odb. Nr 3, r. 49 poz. 12) — Kierownik robót jest obowiązany złożyć rachunek ostateczny wraz z obliczeniem ilości robót w ciągu 6-ciu tygodni po zakończeniu robót.

W myśl pkt. 8 zarządzenia Min. Bud. z dn. 11.III.50 r. L. dz. D. IV/2/1330/50 o uproszczonych rachunkach i odbiorze robót przez Z. O. R. — rachunek ostateczny powinien być opracowany przez przedsiębiorstwo w ciągu 2 tygodni.

Dotrzymywanie tych terminów jest możliwe, o ile kierownik robót będzie kompletował przez cały czas trwania robót materiał, niezbędny dla rachunku ostatecznego.

Usuwanie usterek.

W myśl pkt. 10 Instrukcji Tymczasowej Nr 4K (Dz. Urz. Min. Odb. Nr 3/49 poz. 3) — przedsiębiorstwo obowiązane jest usunąć usterki powstałe w okresie gwarancyjnym. Odnosi się to zarówno do usterek, ustalonych w protokóle odbiorczym, jak i powstałych z winy przedsiębiorstwa (po dokonaniu odbioru) w okresie gwarancyjnym.

Ministerstwo zwraca uwagę na rygory przewidziane w §§ 74 i 85 „Warunków Ogólnych" (PN/B-1, w myśl których zamawiającemu przysługuje prawo wykonania rachunku ostatecznego na koszt przedsiębiorstwa uwzględnia prawo usunięcia usterek na koszt przedsiębiorstwa, gdy ono znajduje się w zwłoce.

Ministerstwo zwraca uwagę Ob. Dyrektorów przedsiębiorstw, że nie wolno dopuszczać do zastępczego opracowywania rachunków ostatecznych lub usuwania usterek na koszt przedsiębiorstw wykonawczych. W stosunku do personelu, który nie wykona lub nie dopilnuje wykonania obowiązków w zakresie terminowego przygotowywania rachunków ostatecznych lub usunięcia usterek należy stosować rygory dyscyplinarne.

Delegaci Ministra, do których wpłyną skargi ze strony inwestorów na działalność przedsiębiorstw, powinni interweniować, celem zlikwidowania zahamowań, zaś w przypadku powtarzających się zaniedbań, kierować sprawy do Biura Kontroli w Centrali Ministerstwa.

Podsekretarz Stanu: **St. Pietrusiewicz**

118

WYTYCZNE.

Ministerstwa Budownictwa z dnia 12. VII.1950 r.

w sprawie stosowania kontrolnych, jednostkowych wskaźników kubatury dla niektórych inwestycji w zakresie budownictwa publicznego, dla którego sporządzanie dokumentacji technicznej leży w zakresie Państwowych Biur Projektów podległych Ministrowi Budownictwa.

L. dz. II/1/3953/50).

§ 1. Do czasu opracowania szczegółowych norm przestrzennych i przepisów dla budynków niżej wyszczególnionych przy sporządzaniu programów użytkowych do założeń projektów dla tych budynków, należy kontrolować kubaturę, przypadającą z obliczenia na jednostkę użytkującą, drogą porównania z niżej podanymi kontrolnymi wskaźnikami jednostkowymi:

1) Żłobki dla 80 dzieci w 3 grupach z oddzielnymi wejściami i garażami wózków		40 — 45 m^3/dziecko
2) Świetlica dworcowa dla 70 dzieci		11 — 12 m^3/ucznia
3) Domy wychowawcze dla sierot		70 — 75 m^3/dziecko
4) Szkoła zawodowa rzemieślnicza na 400—600 uczniów — z internatem		
szkoła i warsztaty	. 40—45 m^3	
internat	. 40—60 „	80 — 105 m^3/ucznia
5) Szkoła średnia zawodowa administr. i handlowa		
szkoła	. 24—28 m^3/uczn.	
internat	. 40—60 m^3/uczn.	64 — 88 m^3/ucznia
6) Ośrodek budowlanego szkolenia zawodowego — ponad 1000 uczniów szkoła		
i warsztaty	. 35—45 m^3	
internat i sala gimnast.	. 40—60 „	75 — 105 m^3/ucznia
7) Bursy i internaty . . .		35 — 64 m^3/dziecko
8) Domy akademickie . . .		60 — 70 m^3/stud.
9) Hotele pracownicze stałe . .		30 — 60 m^3/osobę
10) Hotele		60 — 100 m^3/osobę
11) Dom opieki dla dorosłych .		70 m^3/osobę
12) Stołówki i restauracje w oddzielnych budynkach na 50—500 miejsc z pełnym wyposażeniem		15 — 25 m^3/miejsce
13) Domy kultury (kluby) przy stosunku ilości miejsc w sali widowiskowej i części klubowej jak 1:1 i pojemności budynku 1200—1600 osób . . .		19 — 21 m^3/osobę
14) Jak wyżej przy stosunku jak 1:0,60—1:75 i pojemności 400—800 osób		14 — 17 m^3/osobę
15) Kino dzielnicowe na 600—800 miejsc		9 — 10 m^3/miejsce
„ śródmiejskie powyżej 1000 miejsc		10 — 12 m^3/miejsce
16) Teatry		
dramatyczny 700—1500 miejsc		35 — 50 m^3/miejsce
opera		50 — 60 m^3/miejsce
17) Filharmonia		20 — 30 m^3/miejsce
18) Sale koncertowe . . .		18 — 20 m^3/miejsce
19) Budynki administracyjno-biurowe łącznie z częścią społeczną		40 — 60 m^3/prac.
20) Łaźnie publiczne — natryski na 60—80 miejsc		20 — 25 m^3/miejsce
21) Łaźnie publiczne — parowe na 50—250 miesc		35 — 40 m^3/miejsce
22) Pralnie mechaniczne w oddzielnym budynku o wydajności 0,5 do 2 ton bielizny na 1 zmianę		5 m^3/kg

§ 2. Wskaźniki powyższe mają charakter orientacyjny.

Podsekretarz Stanu **J. Żakowski**

119

OBWIESZCZENIE MINISTERSTWA BUDOWNICTWA

z dnia 1 sierpnia 1950 r.

o sprostowaniu omyłki w Dzienniku Urzędowym Ministrstwa Budownictwa Nr 8, poz. 85 z dn. 20 czerwca 1950 r.

W tabeli procentowej wartości elementów budynku na str. 2, w poz. 21 „kuchnie" w kolumnie 3 „c. o." wydrukowano 1,4 a powinno być 1,3 — co niniejszym prostuje się.

p. o. Dyrektora Gabinetu **St. Mizera**

KOMUNIKAT I.

W Dzienniku Ustaw R. P. ogłoszono:

W Nr 23 z dn. 31.V.50 poz. 201 rozporządzenie Ministrów Administracji Publicznej, Rolnictwa i Reform Rolnych, Finansów i Budownictwa zmieniające rozporządzenie w sprawie włączeń i wydzieleń z zapasu ziemi na obszarze Ziem Odzyskanych i byłego Wolnego Miasta Gdańska.

W Nr 25 z dn. 20.VI.50 poz. 232 obwieszczenie przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z 29.X. 1920 r. o spółdzielniach.

W Nr 26 z dn. 3.VII.50 poz. 233 rozporządzenie Rady Ministrów w sprawie zakresu działania Ministra Gospodarki Komunalnej.

Pod poz. 234 rozporządzenie Rady Ministrów w sprawie ustalenia norm szacunkowych dla nieruchomości nabywanych w celu realizacji narodowych planów gospodarczych.

W Nr 28 z dn. 6.VII.50 poz. 255 ustawę o zmianach podziału administracyjnego Państwa.

pod poz. 257 rozporządzenie Rady Ministrów w sprawie mieszkań służbowych i mieszkań pracowniczych.

W Monitorze Polskim ogłoszono:

W Nr A-76 z 30.VI.1950, poz. 885 instrukcję przewodniczącego PKPG w sprawie wzajemnego przekazywania maszyn, urządzeń technicznych, środków transportowych i innych przedmiotów majątku trwałego przez urzędy, instytucje i przedsiębiorstwa państwowe.

W Nr A-77 z 4.VII.50 poz. 889 uchwałę Rady Ministrów w sprawie czynszów za lokale użytkowe wynajmowane przez jednostki administracji państwowej oraz instytucje i przedsiębiorstwa uspołecznione.

Pod poz. 899 zarządzenie Ministrów Budownictwa i Przemysłu Ciężkiego w sprawie przekazania ze Społecznego Przedsięb.—Katowice—grupy budowy pieców i urządzeń przemysłowych — Przedsiębiorstwu Budowy Zakładów Przemysłu Ciężkiego w Gliwicach.

W Nr A-78 z 8.VII.50 poz. 906 uchwałę Rady Ministrów o zmianie Instrukcji Nr 8 w sprawie organizacji wewnętrznej i etatów wydziałów prezydiów rad narodowych.

Pod poz. 911 uchwałę Prezydium Rządu w sprawie przekazywania przedsiębiorstw, zakładów lub ich części oraz przedmiotów majątku trwałego pomiędzy państwowymi jednostkami gospodarczymi a jednostkami spółdzielczymi.

KOMUNIKAT II

z 20 lipca 1950 r. L. dz. IV/1/3686/50.

W związku z zapytaniami odnośnie możliwości stosowania miału wapiennego w budownictwie Ministerstwo Budownicwa zawiadamia, że miał wapienny może być użyty w budownictwie, o ile odpowiada następującym warunkom:

1. Nie jest zwietrzały — (nie należy brać wierzchniej warstwy hałdy wapiennej).
2. Miał nie powinien zawierać szlaki, niedopałków i innych zanieczyszczeń, które jednak można zawsze po zgaszeniu z foli usunąć.

Proces lasowania miału wapiennego podobny jest do procesu lasowania wapna chudego.

Dobrze zlasowany miał wapienny, przepuszczony przez siatkę do dołu, może być po 14 dniach użyty w budownictwie, przeważnie do wznoszenia murów.

Jeżeli miał wapienny został źle zlasowany, to należy go po zlasowaniu pozostawić w dole do 6 tygodni w celu dojrzenia, ewentualnie dalszego rozlasowania grudek (krupy) bądź wapna niezlasowanego.

Miał wapienny nie powinien być dostarczony przez wapienniki w stanie zlasowanym tylko w stanie palonym w postaci miału, jako pozostałość po wapnie palonym,— ze względu na niepotrzebny koszt transportu wody w ilości 45%—55% wagi ciasta).

Redakcja i Administracja: Ministerstwo Budownictwa. Warszawa, Al. Stalina 26.

Warunki prenumeraty Dz. Urz. Min. Bud.: prenumerata roczna — 600 zł. lub półroczna — 350 zł. Cena pojedyńczych egzemplarzy wskazana na każdym egzemplarzu dziennika. Wszelkie należności za Dziennik Urzędowy należy wpłacać na konto czekowe P.K.O. w Warszawie Nr I — 1683 — „Ministerstwo Budownictwa — Wydawnictwa".

Cena 40 zł.

Druk PWZG Warszawa, Tamka 3, 3500
Zam. 3059. 4.VIII.50—21.VIII.50. B-117683

ODBIORCA:

Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.